

Kunstnieuws.

GROOTE DOELEZAAL.

Serge **Rachmaninoff**.

Rachmaninoff, de Russische toondichter van wiens pianopreludes, enkele liederen en eenige pianoconcerten „ingewijden” hebben geleerd te smullen, was hier als pianist onbekend, en nu Rotterdam gister avond het genoegen heeft gehad van zijn bezoek aan het podium van de Grootte Doelezaal, zal het gedeelte der muzikale bevolking, dat kans had gezien, onze grootste concertzaal zoo goed als geheel te bezetten, allicht eenigen spijt hebben gevoeld, dat **Rachmaninoff** 55 jaar oud is moeten worden, voor zijn pianokunste naarsglorie hier is gaan schijnen.

Want het was dan wel zeer bijzonder pianospel, dat men te hooren en te doorvoelen kreeg. **Rachmaninoff** speelde: twee door Busoni bewerkte Orgelchoralvorspiele van J. S. Bach, de Fantaisie quasi una Sonata van Liszt, de f-moll-Fantaisie, een Rondo, een Nocturne, een Wals, een Scherzo en twee Etudes van Chopin, alsmede een aantal Preludes uit zijn eigen composities. Dat alles hief de kunstenaar in een dichterlijke sfeer, waarin alle menschelijke aandoeningen haar liederen zongen in een klank van nimmer verzwakkende schoonheid. Hier zat een poët aan den vleugel, die anderer gedachten, door levenswijsheid en innig gevoelige muzikale intuïtie, en met den steun van een op alles bereide techniek, de ideale klankge-daanten gaf. **Rachmaninoff** weet niet al

daanten gaf. **Rachmaninoff** weet niet alleen, hoe alles moet klinken, hij verwezen lijkt die wetenschap ook in den juisten klank. In hem triomfeert het type van den dichter-virtuoos, van de virtuoositeit in dienst van de openbaring van de hoogste gevoelsschoonheid. Nog klinkt in de ooren, maar dieper nog in de harten, na die fier trotseerend aanmarcheerende melodie in Chopin's Fantaisie, die tenslotte breekt in de zachtste, bijna weenende ver teedering. En de pronk van die polonaise achtige Fantaisie van Liszt, zooals hij ze romantische gestalte gaf met de weidsche elegante gebaren van den ouden ridderlijken tijd der galanterie. En men hoorde, hoe deze soort muziek moest worden gespeeld, dat zij een 75 jaar geleden de concertzalen bij het spel der groote virtuozen in vuur en vlam van enthousiasme zette, vrouwenharten onweerstaanbaar werd.....

Rachmaninoff, de dichter-virtuoos, de meester van den tot onvermoede kleuren geregistreerden pianoklank, is hier gister avond uitbundig gevierd, en men zal hem zeker in de herinnering houden als een der weinige zeer bijzondere pianogrootheden van dezen met podium-grootheden overladen tijd.

Art news.

GROOTE DOELEZAAL.

Serge Rachmaninoff.

Rachmaninoff, the Russian composer whose piano preludes, a few songs, and some piano concertos "initiates" have learned to savour, was unknown here as a pianist; and now that Rotterdam had the pleasure of his visit to the stage of the Groots Doelezaal last night, the part of the musical population that had the opportunity to fill our largest concert hall almost entirely will likely have felt some regret that Rachmaninoff had to live to the age of 55 before the glory of his piano art began to shine here.

For it was indeed very extraordinary piano playing that one got to hear and feel deeply. Rachmaninoff played: two Organ Choral Preludes by J.S. Bach arranged by Busoni, the Fantaisie quasi una Sonata by Liszt, the F minor Fantaisie, a Rondo, a Nocturne, a Waltz, a Scherzo, and two Etudes by Chopin, as well as a number of Preludes from his own compositions. The artist lifted all of this into a poetic atmosphere, in which all human emotions sang their songs in a sound of never-fading beauty. Here sat a poet at the piano, who, through wisdom of life and deeply sensitive musical intuition, and with the support of a technique prepared for everything, gave the ideal sonic forms to the thoughts of others. Rachmaninoff does not yet know exactly how everything should sound; he seems to have committed that knowledge to the right sound as well. In him triumphs the type of the poet-virtuoso, of virtuosity in the service of the revelation of the highest emotional beauty. It still resonates in the ears, but even deeper in the hearts, after that proudly defiant marching melody in Chopin's Fantaisie, which finally breaks into the softest, almost weeping tenderness. And the splendour of that polonaise-like Fantaisie by Liszt, as he gave it romantic form with the sweeping, elegant gestures of the old chivalrous age of gallantry. And one heard how this kind of music ought to be played, that 75 years ago it set the concert halls ablaze with enthusiasm at the playing of the great virtuosos, and became irresistible to women's hearts.....

Rachmaninoff, the poet-virtuoso, the master of piano sound registered into unsuspected colours, was celebrated exuberantly here last night, and he will certainly be remembered as one of the few very special piano greats of this era overflowing with stage greats.

[Translation: Google]